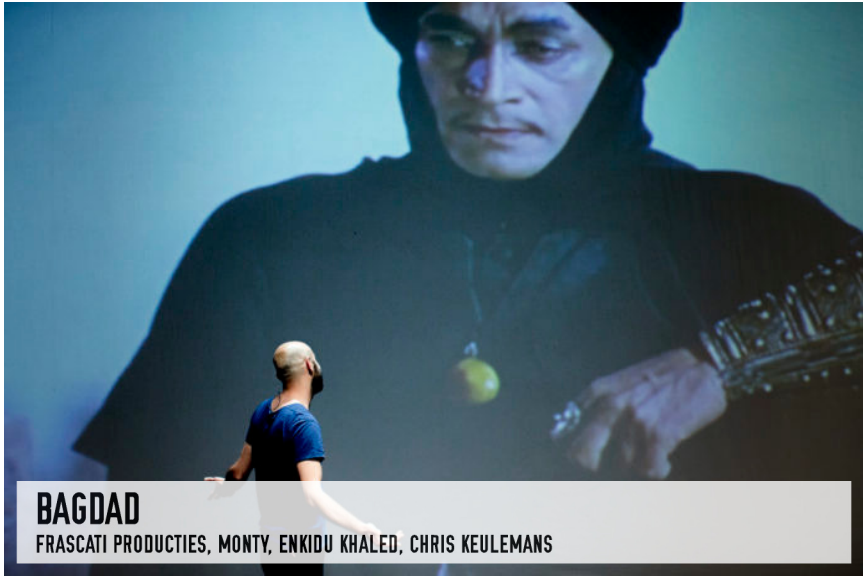

THEATERKRANT

RECENSIE

JON
HAR

★★★★☆ TONEEL

15 NOVEMBER 2017 - THEATER FRASCATI, AMSTERDAM - SPEELLIJST

SPANNENDE PERFORMANCE ROND TREURIGE STADSGESCHIEDENIS

Door Moos van den Broek gepubliceerd 16 november 2017

Chris Keulemans en Enkidu Khaled leggen de treurige geschiedenis van een stad – en een land – bloot aan de hand van feiten uit hun eigen levens. *Bagdad* is een treffend document waarin beide generaties hun eigen biografie inzetten voor het grotere verhaal.

Lang probeerde hij voet aan de grond krijgen in België, maar zonder succes. Enkidu Khaled steekt er graag de draad mee in een onderonsje met zijn publiek. *Bagdad* begint met een laconieke introductie waarin de hele voorgeschiedenis van het project *Bagdad* inclusief Khaleds carrière de revue passeert. Of hij oprecht is of speelt, je weet het niet precies. Khaled zet zijn toeschouwers bij voorkeur op het verkeerde been. We zagen de losse stand-up-achtige aanpak al in zijn solo *Working Method*, die het midden hield tussen een interactieve workshop en een voorstelling.

Op de achterwand is een iconische filmstill geprojecteerd. Op het toneel staan een reeks nagebouwde jaknikkers, oliepompen die het beeld van het economische welvarende Irak van de jaren zestig bepaalden. Maar Khaled – geboren in 1985 – is een man die opgroeide in oorlogstijd. Met rebbeleerende ondertoon zet hij zijn tegenspeler, schrijver en programmamaker Chris Keulemans, neer als een man van tradities, hij had immers zijn vader kunnen zijn.

In de rol van verteller ontvouwt Keulemans vervolgens het beeld van de betere tijden van Bagdad, waarin hij opgroeide als zoon van ideologische, linkse ouders. Subtiel en met een gevoel voor poëzie leidt hij ons langs de zintuigelijke herinnering van zijn jeugd, een verhaal dat volledig omkeert als Keulemans verslag doet van zijn recente bezoeken aan de stad en hij op zoek gaat naar de mensen uit zijn verleden.

Terwijl de biografieën van Khaled en Keulemans met elkaar aan de haal gaan, ontstaat beetje bij beetje een fictief en gelaagd verhaal dat de politieke complexiteit van het verval van Irak blootlegt. Niet in de laatste plaats ook de pijnlijke gevolgen van drooggelegde wateren en nucleaire oorlogsvoering in dit land. Confronterende feiten waar we te weinig weet van hebben.

Gaandeweg de voorstelling draaien de rollen tussen de mannen zich om en al is het einde wat al te beladen, dramaturgisch zit *Bagdad* slim in elkaar. Keulemans' vertellende bijdrage geeft de voorstelling structuur. Khaled doorkruist de vertelling in de rol van enfant terrible en agitator zodat *Bagdad* nergens inkakt. Zo slagen de twee erin om een spannende, zintuiglijke performance te creëren waarin niet alleen herinneringen uit hun eigen levens een plek hebben, maar ook geschiedenis geschreven wordt.

Foto: Koen Broos

Plaats een reactie

Uw e-mailadres zal *nooit* gepubliceerd of gedeeld worden. Verplichte

ELDERS

HET PAROOL

★★★★☆

'Die eeuwige egodocumenten in het theater, met die inwisselbare vluchtelingen die hun verhaal doen, het publiek dat keer op keer braaf komt opdraven: Khaled is moe van het melodrama van die slachtofferrol, de clichés die hij verafschuwt maar die van hem verwacht worden.'

Sander Janssens

SPEELLIJST

De eerstvolgende drie speelbeurten van deze voorstelling:

[Volledige speellijst](#)

VERWANTE ARTIKELEN

- [The International Criminal Court](#)
- [De radicalisering van Sadettin K.](#)
- [Scheeps-Horeca](#)
- [Q&A](#)

TAGS

[Chris Keulemans](#), [Enkidu Khaled](#), [Frascati Products](#), [Jamaa el Irakya](#), [Monty](#)

velden zijn gemarkeerd met *

Reactie

Naam *

E-mail *

Website

Plaats Reactie

@Theaterkrant 2017

LET OP: op deze recensie rust auteursrecht. Voor geheel of gedeeltelijke overname, in welke vorm dan ook, is vooraf toestemming nodig van de uitgever.